ममैष लक्ष्यभूतो हि मम पूर्व्वपरिग्रहः। ममैव च प्रहारेण जीविताद्व्यपरोपितः।
दोषान् स्वान्नार्हसेऽन्यस्मै वक्तुं स्वबलदर्पितः। अवलिप्तोऽसि मन्दात्मन् न मे जीवन् विमोक्ष्यसे। १५८०
स्थिरो भवस्व मोक्ष्यामि सायकानशनीरिव। घटस्व परया शक्त्या मुञ्च त्वमपि सायकान्।
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा किरातस्यार्ज्जुनस्तदा। रोषमाहारयामास ताडयामास चेषुभिः।
ततो हृष्टेन मनसा प्रतिजग्राह सायकान्। भूयोभूय इति प्राह मन्दमन्देत्युवाच ह।
प्रहरस्व शरानेतान्नाराचान्मर्म्मभेदिनः। इत्युक्तो वाणवर्षं स मुमोच सहसाऽर्ज्जुनः।
ततस्तौ तत्र संरब्धौ राजमानौ मुहुर्मुहुः। शरैराशीविषाकारैस्ततक्षाते परस्परं। १५८५
ततोऽर्ज्जुनः शरवर्षं किराते समवासृजत्। तत्प्रसन्नेन मनसा प्रतिजग्राह शङ्करः।
मुहूर्त्तं शरवर्षं तत् प्रतिगृह्य पिनाकधृक्। अक्षतेन शरीरेण तस्थौ गिरिरिवाचलः।
स दृष्ट्वा वाणवर्षन्तु मोघीभूतं धनञ्जयः। परमं विस्मयञ्चक्रे साधु साध्विति चाब्रवीत्।
अहोऽयं सुकुमाराङ्गो हिमवच्छिखराश्रयः। गाण्डीवमुक्तान्नाराचान् प्रतिगृह्णात्यविह्वलः।
कोऽयं देवो भवेत् साक्षात् रुद्रो यक्षः सुरोऽसुरः। विद्यते हि गिरिश्रेष्ठे त्रिदशानां समागमः। १५९०
नहि मद्बाणजालानामुत्सृष्टानां सहस्रशः। शक्तोऽन्यः सहितुं वेगमृते देवं पिनाकिनं।
देवो वा यदि वा यक्षो रुद्रादन्यो व्यवस्थितः। अहमेनं शरैस्तीक्ष्णैर्नयामि यमसादनं।
ततो हृष्टमना जिष्णुर्नाराचान्मर्म्मभेदिनः। व्यसृजच्छतधा राजन् मयूखानिव भास्करः।
तान् प्रसन्नेन मनसा भगवान् लोकभावनः। शूलपाणिः प्रत्यगृह्णाच्छिलावर्षमिवाचलः।
क्षणेन क्षीणबाणोऽथ संवृत्तः फाल्गुनस्तदा। भीश्चैनमाविशत्तीव्रा तं दृष्ट्वा शरसंक्षयं। १५९५
चिन्तयामास जिष्णुश्च भगवन्तं हुताशनं। पुरस्तादक्षयौ दत्तौ तूणौ येनास्य खाण्डवे।
किं नु मोक्ष्यामि धनुषा यन्मे बाणाः क्षयं गताः। अयञ्च पुरुषः कोऽपि बाणान् ग्रसति सर्व्वशः।
हत्वा चैनं धनुष्कोट्या शूलाग्रेणेव कुञ्जरं। नयामि दण्डधारस्य यमस्य सदनं प्रति।
प्रगृह्याथ धनुष्कोट्या ज्यापाशेनावकृष्य च। मुष्टिभिश्चापि हतवान् वज्रकल्पैर्म्महाद्युतिः।
संप्रयुद्धो धनुष्कोट्या कौन्तेयः परवीरहा। तदप्यस्य धनुर्द्दिव्यं जग्राह गिरिगोचरः। १६००
ततोऽर्ज्जुनो ग्रस्तधनुः खड्गपाणिरतिष्ठत। युद्धस्यान्तमभीप्सन् वै वेगेनाभिजगाम तं।
तस्य मूर्द्ध्नि शितं खड्गमसक्तं पर्व्वतेष्वपि। मुमोच भुजवीर्य्येण विक्रम्य कुरुनन्दनः।
तस्य मूर्द्धानमासाद्य पफालासिवरो हि सः। ततो वृक्षैः शिलाभिश्च योधयामास फाल्गुनः।
तदा वृक्षान्महाकायः प्रत्यगृह्णादयो शिलाः। किरातरूपो भगवांस्ततः पार्थो महाबलः।
मुष्टिभिर्व्वज्रसङ्काशै र्धूममुत्पादयन् मुखे। प्रजहार दुराधर्षं किरातसमरूपिणं। १६०५
ततः शक्राशनिस्वनैर्मुष्टिभिर्म्मेघदारुणैः। किरातरूपी भगवानर्द्दयामास पाण्डवं।
ततश्चटचटाशब्दः सुघोरः समपद्यत। पाण्डवस्य च मुष्टीनां किरातस्य च युध्यतः।
सुमुहूर्त्तन्तु तद्युद्धमभवल्लोमहर्षणं। भुजप्रहारसंयुक्तं वृत्रवासवयोरिव।